

Rust vinden,

Op retraite bij de broeders in Heeswijk-Dinther

Iedereen is welkom bij de broeders in Heeswijk-Dinther. Je kunt er een nachtje terecht, maar ook een week, of een maand. Voor rust, bezinning en zieleheil. Hoe is dat eigenlijk, slapen bij de broeders?

f ik het aankan, een dag en een nacht in rust en stilte ga ik in ieder geval ontdekken op een heel mooie plek. Dikke oude esdoorns staan aan weerszijden van een toegangspoort van oude rode bakstenen. Ze zijn net begonnen met het jaarlijkse ritueel van ontbladering. Ik moet me om 14.00 uur melden, en kom al haastend en stressend natuurlijk een kwartier te laat. 'Abdij' staat er, met een pijn. Ik ben er.

DOLPH CANTRIJN

Nergens staat ingang, of welkom.

Ik stop mijn telefoon, standje geluidloos, diep weg in mijn weekendtas, als de dood dat de monniken hem af zullen pakken, in het kader van retraite, en stilte, en rust, en wereldse verderfenis. Net zoals er een paar blikjes cola in mijn tas zitten. Ik kan me niet voorstellen dat dat in een klooster voorhanden is, en zonder cola moeten, al is het maar een dag, is een opgaaf. Ik bel aan bij de grote voordeur, en die zwaait warempel open. Of ik even op het houten bankje in de hal wil wachten op wat komen gaat.

Dan is daar Maarten. Hij is met 52 jaar een jonkie vergeleken met de andere broeders. Deze week heeft hij gastendienst en neemt mij samen met een andere gast die net is aangekomen mee naar het gastenverblijf. Door hoge gangen met wit gepleisterde muren en rijen met grote schilderijen van voormalige abten. Jammer genoeg liggen de kamers niet in het oude gedeelte van het klooster, maar erachter, in een in 1999 nieuw gebouwd gedeelte. Een stuk minder sprookjesachtig, maar wel ruim en comfortabel. Gastenbroeder Maarten, hij checkte 22 jaar geleden in en nooit meer uit, wijst de weg, legt wat uit en laat me achter in mijn kamer. Met mijn binnengesmokkelde telefoon nog steeds in mijn tas, en mijn ziel onder mijn arm. Mijn retraite is begonnen. Tijd om binnen 24 uur rust te vinden, en te grijpen. En liefst ook een paar grootse inzichten.

Daar moet broeder Maarten heel hard om lachen. „Dat lukt natuurlijk niet in 24 uur.“ Ik spreek hem de volgende ochtend in de gastenwoonkamer. „De meeste mensen blijven hier een paar dagen, of een week. Maar rust vinden is wel de meest gehoorde motivatie om een tijdje bij ons te logeren.“

Ik, moeder van drie jonge kinderen, met een baan van vier dagen, heb dat laatste dan al op verschillende manieren geprobeerd. Ik heb op mijn bed gelegen, vertwijfeld of dat wel de juiste aanpak was. Slapen kost namelijk

tijd. En uitrusten is iets anders dan rust vinden. Ik heb een wandeling gemaakt door de tuinen van de abdij. Mooi, maar ook weer niet zo groot dat van een Echte Wandeling sprake was, dus hoofdleegmakerij kwam niet tot stand. Ik heb overwogen of ik de voor de zekerheid gedownloade Netflix-serie – stel je zal maar een slapeloze nacht hebben – zal kijken. Ik heb de mis bijgewoond, alle missen zelfs, en gegeten in de refter, samen met de monniken en de andere gasten. En ik heb meegedaan met de rondleiding door het klooster, geleerd over de iconen die er hangen en de indrukwekkende collectie oude geschriften gezien. Ik heb nog niet de neiging gehad stiekem te ontsnappen voor een portie hectiek thuis, maar een dag is te kort om ze echt te gaan missen.

Aan de telefoon had ik al gezegd dat ik niet erg religieus aangelegd was en of dat geen probleem was. Dat is het niet, ook al blijft het een beetje voelen als valsspelen, logeren in een klooster. Uiteraard ademt alles in het klooster christendom. Boven mijn bed hangt een schilderij van Jezus, op het imposante bureau op mijn kamer ligt een fonkelnieuwe bijbel. Mij zegt het niet zoveel, maar ik doe mee. Ik zit om 07.00 uur in de kerk voor het ochtendgebed, ben braaf bij de eucharistieviering tussen de middag, blijf plechtig staan als de abt de warme maaltijd opent, en ook bij de vespers, het avondgebed om 18.00 uur, doe ik mee met het ingewikkelde ritueel van staan en zitten in de kerk, terwijl ik ondertussen wegwijs probeer te worden in het gebedenboek. Broeder Maarten is cantor tijdens mijn verblijf. Hij zingt mooi, maar ik vind geen zieleheil in de teksten.

Mijn telefoon blijkt geen illegale smokkelwaar. De broeders hebben ook smartphones, en er is zelfs wifi. En dus gebruik ik mijn telefoon. Niet voor die Netflix-serie, maar wel om naar huis te appen dat het allemaal goed gaat. Het is wel een beetje stil, zo'n avond in je eentje, in je kamer. Maar ook heerlijk, zonder nieuwe input van gezin, zonder manden was die op zolder wachten, zonder klusjes die gisteren al gedaan hadden moeten zijn.

In 24 uur kun je misschien hooguit een beetje uitrusten, maar tot rust komen zou ik ook wel kunnen als ik langer zou blijven, in de stilte en kalmte van het huis van de Heeswijkse broeders. Het is voor de gasten een beetje kloosterleven-light: er zijn geen strenge regels, er geldt geen zwijgplicht. Je helemaal onttrekken aan de leefstijl van de gastheren is ook weer niet de bedoeling. Hoewel je er niet zo snel op aangesproken zult worden, vertelt broeder Maarten, ben je de volgende keer niet meer welkom. „Dan kun je maar beter een goedkope bed- and breakfast zoeken.”

Maar daar is het vast niet zo mooi, en zo rustig.